

Už 31 let pomáháme nevidomým a slabozrakým

Část zvukových verzí knih a časopisů vzniká v nahrávacím studiu v centru Prahy.

Snímek Jana Podhorská

V České republice jsme jedinou katolickou službou misijního charakteru pro nevidomé a zrakově postižené. Zajišťujeme pro ně načítání duchovní i naučné literatury převážně z produkce katolických nakladatelství a vydávání zvukových časopisů. Našich služeb využívá přes 800 nevidomých, slabozrakých a osob, kterým zeslábl zrak ve vyšším věku, z celé ČR a také několik desítek klientů ze Slovenska.

Osobně jsem se seznámil s činností nadačního fondu Lumen Christi v roce 2005, těsně před narozením první dcery. Nejdříve jsem pomáhal nosit zásilky na poštu a kopíroval zvukové nahrávky na audiokazety. Postu-

pem času jsem se začal více zapojovat do chodu nadačního fondu a knihovny. Tato služba mě začala pohlcovat a naplňovat můj život vědomím, že mohu dále šířit a nabízet křesťanskou naději i mezi nevidomými.

V září 2022 nás po krátké těžké nemoci opustil spoluzakladatel, předseda a vlastně i duchovní otec nadačního fondu Lumen Christi – pan David Nebeský. Byl to člověk, který byl nejen šéfem, ale také přítelem a mentorem pro mě i pro ostatní kolegy. Jeho smrt byla šokem pro všechny z nás a v naší práci ještě stále cítíme jeho nepřítomnost. Přestože už ho nemůžeme vidět nebo mluvit s ním, jeho pozitivní vliv a odkaz stále žije v nás. Vzpomínám si na jeho empatický přístup k lidem, jeho odhodlání dosáhnout výsledků a jeho smysl pro humor. Také nemůžu zapomenout na naše debaty o zahradě, kdy se dokázal během krátké doby vyvinout ve velmi zdatného pěstitele zeleniny. Byl to opravdu výjimečný člověk, jak po duchovní, tak i lidské stránce. Jeho odchod je velkou ztrátou pro náš nadační fond a pro všechny, kteří ho znali. Budu vždy vzpomínat na něj s vděčností, úctou a budu se snažit ze všech sil nést jeho odkaz dále.

Převzal jsem nadační fond s bolestí v srdci, ale podařilo se nám s pomocí kolegů, přátel i rodiny překonat toto velmi těžké období. Omezení služeb pro naše klienty bylo minimální a v současnosti poskytujeme servis, na který jsou nevidomí zvyklí. To mě naplňuje štěstím, a i když je osud někdy krutý, vím, že David Nebeský by byl na nás hrdý.

ANTONÍN VRZAL,
předseda správní
rady nadačního fondu
Lumen Christi

Duchovní servis pro nevidomé

Katolická knihovna pro nevidomé a zrakově handicapované nadačního fondu Lumen Christi je jedinou institucí svého druhu v ČR.

V průběhu uplynulých více než třiceti let jsme pro postižené vybudovali poměrně rozsáhlou knihovnu zvukových nahrávek, nahráli jsme více než 1 000 titulů a každý měsíc rozšiřujeme katalog o jednu či dvě nové zvukové knihy. Fond knihovny zahrnuje pestrou škálu titulů od beletrie přes populární křesťanské knížky, pohádky, poezii až po náročnější duchovní literaturu. Mezi nejpřijímanější tituly patří životopisy svatých, dějiny náboženství a církve, historická literatura a z beletrie se těší mezi našimi klienty velké pozornosti Případy bratra Cadfaela – série o benediktinském mnichovi z opatství Shrewsbury, jehož případy se odehrávají na počátku dvanáctého století. Většinu nových zvukových knih pro nás načítají dobrovolníci v domácích podmínkách, protože načítání i několik desítek hodin trvající nahrávky v profesionálním studiu je mimo naše finanční možnosti.

Časopis na hodinu a půl

Vedle toho vydáváme zvukové časopisy, nahrávky v rozsahu 90 minut magazínového formátu, které vycházejí jednou měsíčně. V současné době jsou tyto časopisy tři, takže téměř každý týden posíláme postiženým jedno číslo časopisu. Časopisy necháváme načítat v profesionálním zvukovém studiu Knihovny a tiskárny K. E. Macana.

Monitor – nepřetržitě vychází už od roku 1993. Jde o společensko-kulturní zvukový časopis zaměřený

Časopisy, které profesionálně načtou ve studiu K. E. Macana, dostávají klienti třikrát měsíčně. Snímek Jana Podhorská

především na veřejné dění. Zahrnuje články z naší historie, přírody, nové vědecké objevy nebo zajímavosti ze světa.

Křesťanské obzory – vychází od roku 2001 a nahradil původní časopis Světlo. Jak vyplývá z názvu, jde o křesťanský zaměřený časopis, zdrojem jsou různé články z tištěných křesťanských periodik, z křesťanských webů a také z náboženské literatury. Zahrnuje portréty významných řeholníků, kněží a jiných křesťanů, životy světců a světic, rozhovory s žijícími křesťany. Představuje činnost řeholních řádů a kongregací, věnuje se otázkám víry, posluchačům rovněž přibližuje

zajímavá poutní místa, obsahem jsou i ukázky z křesťanských knih.

Lucie – začala vycházet v roce 1997. Jde o časopis zaměřený hlavně na ženy, ale mezi našimi posluchači jsou i muži. Posluchače seznamuje se zajímavými osobnostmi, které mají zrovna v daném měsíci výročí. Časopis se hodně věnuje zdravé výživě, cestování, součástí jsou i seriály, nyní vypráví o slavných značkách, a nechýbí ani čtení z knih – v posledním roce to jsou psí příběhy, které pohladí po duši. Časopis nese jméno podle svaté Lucie, která je patronkou nevidomých a pomocnicí při očích nemocích. Křesťanské obzory a Lucii má na sta-

rosti od jejich počátku Lenka Nebeská. Na úvod a závěr obou časopisů zní melodie z CD vokálně instrumentálního souboru Musica pro Sancta Cecilia. V tomto souboru působí několik absolventů Konzervatoře a střední školy Jana Deyla pro zrakově postižené.

Mnoho let jsme zvukové nahrávky posílali klientům na audiokazetách. Před deseti lety jsme ale většinu zvukových knih zdigitalizovali a nyní je již posíláme pouze na USB fleškách. Ti, kdo jsou toho schopni, si nahrávky zvukových knih a časopisů sami stahují přes internet. Ostatním posíláme nahrávky stále poštou.

ANTONÍN VRZAL, LENKA NEBESKÁ

Těšíme se na příjemné chvíle při poslechu knih

Vážíme si všech názorů našich klientů, mnohé ohlasy nám dodávají novou energii a sílu pokračovat. Přinášíme několik z nich na ukázkou.

Mam 85 roků. Rád počívám Vaše kazety – USB. Rád mám klasikov, v ktorých je podstatne menej duchovnej biedy – v ktorej teraz žijeme. Mám rád múdrosť, dobrotu, porozumenie, toleranciu. Vážim si každého

človeka – je na Boží obraz. Vďaka srdečne za to, že Vás máme.
Ladislav ze Slovenska

Vážení přátelé, jsem velmi ráda, že nyní posíláte nahrávky na digitálním

formátu. Moc se již těším na příjemné chvíle při poslechu knih. S přibývajícím věkem se znovu učím být vděčná a nepřijímat vše samozřejmě. Velmi si cením vaši obětavost.
Anna

Poslechl jsem si časopis v novém provedení a moc se mi to líbilo. Oceňuji i oživení předělů mezi články. Myslím to, když hudební předěl nějak souvisí s článkem. Dva načítatelé (muž a žena) bylo taky příjemné

osvěžení. Tak už se těším na další číslo a moc Vás zdravím.
Roman

Vaše vynikající nahrávky s náboženským obsahem mi velice usnadňují moje osamělé a bolavé stáří. Ani nevíte, netušíte, jak jsem Vám vděčná.
Vlasta

Chci vám poděkovat za vaši práci, na každou nahrávku se velmi těším. Přeji vám hodně úspěchů ve vaší práci.
Klient Zdeněk

„Cecilka“, věrná souputnice Lumen Christi

S Lumen Christi je od počátku úzce spojený i soubor Musica pro Sancta Cecilia. Díky Jiřímu Červenému, který je průkopníkem křesťanské zvukové knihovny pro nevidomé a který se angažuje v nadačním fondu i Musice, často obě organizace sdílely prostory či spolu sousedily. Nahrávky „Cecilky“ jsou také slyšet v některých časopisech vydávaných Lumen Christi.

Uměleckým vedoucím Cecilky je Zbigniew Janusz. Založil ji spolu s dalšími nevidomými i vidoucími spolužáky už na konzervatoři a věnuje se jí spolu s Jiřím Červeným dosud. „Jirka už za komunismu nechával nahrávat knihy pro nevidomé, občas jsem ho doprovázel či mu pomáhal něco někam doručit.

Zbigniew Janusz u virginálu - nástroji, který je podobný cembalu.

Měl jsem z toho radost, ale zároveň trochu strach. Jako student z Polska jsem nechtěl moc vyčnívat, mohli mě vyhostit,” popisuje Zbigniew Janusz, který dnes přes svůj hendikep učí na konzervatoři Jana Deyla a také na Škole Jaroslava Ježka, kde se věnuje zrakově postiženým dětem.

Zvukové knihovny dnes využívá jako jeden z klientů. Půjčuje si namluvené knihy, aktuálně poslouchá příběhy Káji Maříka. „V Polsku jsem se s nimi jako dítě nesetkal, tak až nyní,” popisuje. Rád poslouchá i zvukové časopisy, a to včetně Lucie, která je jinak zaměřená spíše na ženy. „Baví mě recepty, které se v ní pravidelně objevují,” připojuje.

Musica pro Sancta Cecilia, kterou Janusz vede, je vokálně-instrumentální soubor, který se zaměřuje především na interpretaci hudby z období gotiky, renesance a baroka. „Skladby vybíráme a upravujeme většinou společně s Jirkou Červeným, podobně je to s přípravou koncertů. Před vystoupením je na mě příprava toho, jak budeme sedět, a také třeba odpočítání sklady – zvolení vhodného tempa,” přibližuje Janusz. Při vystoupeních hraje na zobcové flétny a zpívá. Jeho úkolem je také naladit a hrát na cembalo, případně na unikátní virginal – nástroj podobný menšímu cembalu, na který se hrávalo v renesanční Anglii. Soubor si nechal vyrobit jeho kopii, podobně jako dalších dobových nástrojů – třeba barokních houslí. „Snažíme se v rámci našich možností o poctivou interpretaci starých děl, kopie starých nástrojů používáme proto, aby náš zvuk byl co nejvěrnější originálu,” doplňuje Janusz. (tok)

Musica pro Sancta Cecilia se zaměřuje především na interpretaci hudby z období gotiky, renesance a baroka. V repertoáru má skladby Alessandra Orolgia, Melchiora Francka, Tomasa Luis de Victorii, Diega Ortize, Adama Michny z Otradovic, Karla Václava Holana Rovenského, Johana Sebastianu Bacha, Georga Friedricha Händela, Claudia Monteverdiho, Archangella Corellioho, Antonia Vivaldiho a řady dalších.

Soubor vznikl v roce 1992 na půdě pražské Konzervatoře a ladičské školy Jana Deyla (konzervatoř pro zrakově postižené), dnes v souboru působí 7 absolventů této konzervatoře. Pod současným názvem, který byl vybrán podle patronky hudebníků Svaté Cecilie, vystupuje od roku 1994. Všichni členové se prací v souboru věnují ve svém volném čase, většina z nich vyučuje na hudebních školách v Praze a okolí.

Vystupuje převážně v menších kostelech a komorních sálech, kde stará hudba nachází nejhodnější duchovní dimenzi.

Musica pro Santa Cecilia během koncertu.

Snímky archiv Zbigniewa Janusze

Načítání knih nás obohacuje

Zeptali jsme se několika dobrovolníků, proč Lumen Christi podporují a jak se jim daří načítání knih pro nevidomé.

Lenka Trkovská,
účetní

O fondu Lumen Christi jsem se dozvěděla v roce 2016 od kamarádky Dany, která hledala dobrovolníky přes Centrum aktivního státního. Protože jsem odjakživa vášnivou čtenářkou a jako věřící čtu také křesťanskou duchovní literaturu, řekla jsem si, že to moje čtení může posloužit i někomu jinému. A tak jsem od té doby načítala více než 40 knížek, většinou poskytujících návody, jak žít v dnešní společnosti a přitom v souladu s cestou za Ježíšem. Nejraději mám díla Anselma Grúna a knihy obsahující ignaciánskou spiritualitu. Knížky vyhledávám mj. ve farní knihovně u sv. Ignáce, kterou pomáhám spravovat.

V loňském roce mi načítání knížek pomohlo při rekonvalescenci po operaci mozku. Díky němu jsem byla brzy zase schopná číst a mluvit bez problémů a mohla se vrátit do práce.

Pavel a Eva Součková,
IT specialista a učitelka

S nadací Lumen Christi jsme se seznámili prostřednictvím přílohy v Katolickém týdeníku v roce 2018. Tehdy nás tato dobročinná činnost velmi zaujala. Oba předchítáme Boží Slovo jako lektoři v kostele. Možností nabídnout službu načítání knih nevidomým jsme byli hluboce osloveni a dnes jsme velmi rádi, že jsme se pro ni rozhodli.

Je zvláštní tím, že vlastně nevíme, kdo bude audioknihou poslouchat, jestli ji vůbec někdo bude poslouchat, jak bude reagovat... Nemáme od posluchačů žádnou zpětnou vazbu a to je na tom to krásné a svým způsobem fascinující. Dozvíme se možná až jednou na věčnosti, zda načítání někomu pomohlo třeba v jeho samotě... Při každém načítání na případného posluchače můžeme myslet a duchovně se s ním setkat.

Přečíst si knihu a udělat tím dobrý skutek.

Snímek archiv Pavla Součkovy

Každé načítání nás velmi obohacuje – knihy jsou velmi zajímavé a hlasitým čtením si člověk daleko lépe uvědomuje jejich hloubku. K dnešnímu dni jsme načítali celkem 13 knih. Jedná se o duchovní literaturu, ale i beletrii a poezii. Z autorů můžeme uvést třeba Anselma Grúna,

na, Marka Váchu nebo Stanislava Příbyla.

Ivana Pojmanová,
učitelka

O nadačním fondu Lumen Christi jsem se dozvěděla asi před šesti lety z přílohy KT. Velmi mě to tehdy oslovilo a po nějaké době jsem se odhodlala napsat, že bych měla zájem se také zapojit do načítání knih pro nevidomé. Sešla jsem se poté v Praze s panem Vrzałem, který mi vysvětlil, jak se pracuje na tabletu s načítacím programem, a mohla jsem se tedy pustit do načítání první knihy :-). Načetla jsem již více titulů, například z duchovní literatury to byla kniha od A. Grúna, M. Svatošové nebo M. Váchy, ale nejvíce mě přece jen baví pracovat s beletrií, s příběhy. Momentálně mám doma knihu Běž, chlapče, běž, kterou napsal Uri Orlev. Jsem učitelka na základní škole, práce s hlasem je mi tedy blízká a načítání mě navíc naplňuje. Díky nadaci Lumen Christi mohu dělat něco smysluplného a zároveň tím přispět k obohacení a zpřijemnění života lidí se zrakovým handicapem.

Jana Reichenbachová,
mzdová účetní

O Lumen Christi jsem se dozvěděla už před mnoha lety. Vzalo mě za srdce, že dělají knihovnu pro ty, kdo si to nemohou číst vlastníma očima. Podporovala jsem je finančně. Zhruba před třemi lety mě napadlo, že bych ráda své síly dala i do čtení knih. Baví mě číst si sama i třeba pohádky dětem, tak jsem se panu Vrzałovi nabídla. Poslechl si mě a řekl, že to zkusíme. Dostala jsem domů nahrávací sadu, mohla jsem si vybrat knihy, které chci načíst, a začala jsem.

Za ty tři roky jsem načítala už asi dvacet knih. Málokterá jde přečíst hned napoprvé. Některé mají v sobě hodně cizích slov, tak se musím nejprve naučit výslovnost. Jedna byla třeba od španělského autora a bylo tam hodně španělských výrazů. Přišla jsem se díky tomu základy španělské výslovnosti. Čtu ji vždy celou. Trvá mi to podle délky, jednu jsem načítala na čtyřicet půlhodinových intervalů.

Hodně se mi líbila kniha Chudobky z Orlických hor, příběh tělesně postižené dívky, která se obětovala za obrácení světa. Zaujala mě i kniha o P. Josefu Štemberkovi, lidickém faráři, kterého zavraždili nacisté.

(tok)

Milosrdný Samaritán

Po celou dobu naší existence věříme, že křesťanskou charitu, tedy skutky křesťanské lásky, v pravém slova smyslu nedělají charitativní organizace nebo jejich placení zaměstnanci. Jsme přesvědčeni, že ji dělají zejména ti, kdo těmto organizacím na jejich činnost věnují své vlastní peníze – podobně jako milosrdný Samaritán zaplatil hostinskému, aby se staral o poutníka přepadeného lupiči. (Lk 10,30-35)

Velmi nám pomůžete, když se rozhodnete přispívat pravidelnou měsíční částkou, která nám zajistí větší stabilitu a jistotu pro pokračování našich služeb pro nevidomé klienty.

Číslo účtu:

265818515/0300

Díky víře jsem objevila hlubší smysl života

Zvukové časopisy od Lumen Christi ráda poslouchá i MILENA DOHELSKÁ (63). Nevidomá je od narození, přesto je plná životní radosti a energie. Doprovází bohoslužby na klavír, věnuje se i výcviku asistenčních psů. Před několika lety o tom dokonce napsala knihu povídek Já a moje smečka.

Kdy jste se poprvé potkala s Lumen Christi?

Už někdy na začátku 90. let. My, kdo odebíráme různé zvukové časopisy, jsme dostali nabídku jednoho nového. Zaujal mě, takže jsem se nechala zaregistrovat a od Lumen Christi mi začaly časopisy chodit. Mám ráda Křesťanské obzory, odebírám i Monitor a Lucii.

Jak často je čtete?

Vycházejí jednou měsíčně, začínám je poslouchat brzy poté, co mi přijdou, procházím si je příležitostně. Pokud mě něco zaujme, tak se k tomu ráda vracím. Některé části tak slyším opakovaně.

Ovlivňují nějak váš život?

Bývá tam hodně zajímavých věcí o víře a křesťanství, v Monitoru se zase dozvím řadu věcí o jiných zemích, tamních zvyklostech a o tom, jak se tam lidem žije. Také třeba zajímavosti o přírodních úkazech a neobvyklých místech. Lucie je velmi praktický časopis, bývají tam i třeba recepty, např. před Vánoci tam byly tipy na zajímavé cukroví.

Nevidomá jste od narození?

Ano, narodila jsem se o dva a půl měsíce předčasně a důsledkem bylo, že se mi dostatečně nevyvinul zrak. Postupně jsem ale došla k tomu, že to je pro mě požehnání. Kdybych byla zdravá, třeba bych se s Pánem Ježíšem nikdy nesešla. Takhle ano – díky spolužačkám na střední škole, byla to konzervatoř pro mládež s vadami zraku. Jsem vděčná, že jsem se narodila takhle. Vztah s Bohem je pro mě velkou milostí a darem. Z mé původní rodiny jsem jediná věřící. Moje rodina se rozpadla, nebylo to pro mě snadné. Ale došlo mi, že kdybych byla zdravá,

Milena Dohelská a její asistenční pes, fenka Kešu.

Snímek Tomáš Kutil

žila bych podobně jako oni. Díky víře jsem zjistila, že život může mít jiný, hodnotnější rozměr. A za to jsem moc ráda.

Máte kolem sebe nějaké společenství?

Chodím do sboru Evangelické církve metodistické v Ječné ulici v Praze, členkou jsem tam už od 90. let. Pokřtěná jsem sice v Českobratrské církvi evangelické, ale když jsem se přestěhovala do Prahy, začala jsem chodit k metodistům. Moc hezky mě přijali a já se velmi ráda stala členkou sboru.

V době pandemie covidu jsem nějakou dobu poslouchala bohoslužby jen online. Když jsme pak na ně mohli chodit alespoň v menších skupinkách, tak jsme se všichni moc těšili, že se potkáme. A ještě větší radost jsme prožívali, když jsme zase mohli být všichni.

A myslím, že nám to vydrželo, vždycky se na sebe těšíme.

Potřebuje při bohoslužbách nějaké zvláštní pomůcky?

Nic speciálního nepotřebuji. Jde přece hlavně o to, že se při nich mluví, je tam kázání, společně se modlíme a můžeme se sdílet o tom, co prožíváme. Na to nic nepotřebuji. Texty písní, které se zpívají, se sice promítají, já ale stejně nezpívám a soustředím se na hraní, protože je doprovázím na klavír.

A co noty? Ty máte v Braillově písmu pro nevidomé?

Noty existují v Braillově písmu. Jejich zápis umím, jsem schopna podle něj hrát, ale málokdy to využívám. Trvá to dlouho. Nejprve se musíte naučit jeden takt pro levou ruku, pak pravou, pak dohromady. A další takt...

Raději si písně naposlouchám, to mi jde mnohem rychleji a víc mě to baví.

Co dalšího kromě zvukových časopisů využíváte?

Zvukové časopisy jsou fajn, ale určitě by mi nestačily. Hodně poslouchám Rádio 7, tam je spousta zajímavých slovesných pořadů, několik biblických, i modlitební půlhodinky. Mám ráda i Radio Proglas, ale Rádio 7 je mi bližší, preferuji moderní hudbu a celkově mi jejich styl sedí víc. Je to moje srdcovka.

V Braillově písmu máme i biblické knihy, které si pravidelně čtu, denní čtení nám přepisují i v Diakonii, jedno denní čtení máme vždy i ve zvukové podobě. I pro nevidomé je spousta možností, jak se dál duchovně vzdělávat a růst.

(tok)

Byl to renesanční člověk, kterému se v naší zemi

Přinášíme několik ohlédnutí a vzpomínek na Mgr. Davida Nebeského, zakladatele zvukové knihovny pro nevidomé, a na spolupráci s ním na tomto unikátním díle, které zlepšuje život stovkám lidí se zrakovým hendikepem.

Jiří Červený.

Zvukové časopisy pro nevidomé jsem začala načítat na podzim roku 1991. Dostala jsem se k tomu prostřednictvím jednoho kamaráda, kterému jsem vyprávěla, jak jsme v práci hráli divadlo – příběh o bratru Gineprovi. Nejdříve jsem jako dobrovolnice načítala dva časopisy a později i knihy. Při této bohubilé činnosti jsem se seznámila se svým budoucím manželem Davidem Nebeským, který měl zvukovou knihovnu na starosti. Spolu s Jiřím Červeným, který patří k průkopní-

kům zvukové knihovny pro nevidomé, a dalšími přáteli jsme v roce 1992 založili nadaci Lumen Christi, která funguje dodnes.

Během mateřské dovolené jsem sama začala vytvářet jeden časopis a po mateřské další. Úřednickou práci na ministerstvu jsem časem vyměnila za smysluplnější pro křesťanskou zvukovou knihovnu. S manželem jsme prožili šťastných třicet let až do jeho předčasné smrti ve věku 55 let v září roku 2022. S kolegou Antonínem Vrzalem a dalšími spolupracovníky a dobrovolníky dnes pokračujeme v práci pro nadační fond Lumen Christi i křesťanskou zvukovou knihovnu pro nevidomé a těžce zrakově postižené, která funguje pod názvem Mise pro nevidomé.

LENKA NEBESKÁ

V 90. letech jsem pracovala jako knihovnice v Knihovně J. A. Komenského na Evangelické teologické fakultě UK. V té době jsem se seznámila s partou mladých katolíků, která pomáhala svým nevidomým přátelům, pohybujícím se také v křesťanských kruzích. Bylo nám všem vesměs něco před dvacet let a pár let po sametové revoluci jsme vnímali svobodu s entuziasmem lidí, kteří dobře věděli, v čem vyrůstali a o čem ta naše nově nabytá svoboda je. David měl strdírný a srdečný projev a rozvíjel cílevědomě aktivitu na

pomoc nevidomým lidem. Zakládal pro nevidomé knihovnu akustických nahrávek a s pomocí pár přátel vybudoval malé studio v soukromém bytě jednoho mladíka, který sám byl nevidomý.

V tomto bytě jsme se scházeli k nahrávání zvukových nahrávek a mně zůstala v mysli vzpomínka na vlastní recitační pokus o přečtení textu. Pamatuji si, jak jsem seděla v malé kabince dokonale izolované od okolního prostoru, jak zaklaply dveře a já do toho absolutního ticha, které náhle nastalo, začala číst připravenou pasáž z knihy přede mnou. Víím, že recitace se opakovala, má nezkušenost se jistě projevila.

Jsem dnes ráda, že Davidova práce se rozvíjela až do dnešních dnů a základy, které se tehdy tvořily, měly takovou životnost. Jistě zásluhou Davidova nadšení a pracovitosti a jistě i díky podpoře jeho spolupracovníků, přátel, rodiny...

EVA DVOŘÁKOVÁ

Činnost nadačního fondu Lumen Christi a zvukové knihovny pro nevidomé považuji za velmi potřebnou a užitečnou. Nevidomým se jistě dostává pomoci i díky jiným prospěšným projektům, ovšem zaměření této nadace je specifické tím, že se orientuje na duchovní tvorbu, kterou zde mohou klienti získat v podobě nahrávek na různých typech médií. Proto je činnost nadace svým způsobem v naší zemi unikátní.

Těší mne, že jsem měla možnost pro tuto organizaci na počátku její existence načítat různé články i knihy. Nelze nezpomenout na spolupráci s jejím zakladatelem a hybnou silou celého projektu Davidem Nebeským. Je to hlavně jeho zásluha, jak nadace a knihovna fungovaly po celou dlouhou dobu do roku 2022, kdy nás bohužel náhle opustil.

Přeji pracovníkům i dobrovolníkům nadace a knihovny do dalších let hodně energie a hojnost Božího požehnání pro jejich zásluhnou práci. Ať se nevidomí a slabozrakí uživatelé mohou těšit z jejich díla.

MARIE PLECHÁČKOVÁ

Vzpomínám si, jak jsem se na sklonku minulého tisíciletí drobnou dílem na činnosti zvukové knihovny pro nevidomé podílel. Uvědomil jsem si, že to na rozdíl od mnoha jiných věcí, kterým jsem se později věnoval, mělo smysl a mrzí mne, že jsem nevytrval. Doba kolem nás se rychle mění a vyvíjí, ale některé handicap, bohužel, přetrvávají. Činnost nadace je ale zároveň dobrým příkladem, jak se dá často zavrhaný technický pokrok využít pro dobrou věc. Nadaci přeji, ať i nadále přináší hodně radosti a poučení těm, kteří to sami nezvládnou.

JAN NOVÁK

podářilo vytvořit unikátní dílo pro nevidomé

Zvuková knihovna Lumen Christi obsahuje převážně duchovní literaturu.

V knihovně jsem začala pracovat v 90. letech. Práce spočívala v půjčování knih a časopisů s duchovní tematikou nevidomým a slabozrakým lidem. Službu využívali také často ti, co přišli o zdravý zrak ve stáří. Lidé si této služby dost vážili, duchovní rozměr knih byl pro ně povzbuzující, byl pro ně do té doby málo dostupný. Často měli potřebu s námi sdílet své dojmy z knížek.

Knihy a časopisy byly tehdy načítány na kazety a následně množeny. Byly popisovány zvětšeným černotiskem a Braillovým písmem. Jednou ročně se vytvářela aktualizace katalogu v papírové i zvukové podobě. Zásilky se posílaly ve speciálních chráněných obalech, vedla se evidence výpůjček. Tyto balíčky se nosily na poštu, z pošty se zase nosily zpět ty vrácené.

David Nebeský byl ředitelem velmi lidským, houževnatým, pracovitým. Když bylo potřeba, dělal tu nejobyčejnější práci, např. sám nosil balíčky na poštu. Na druhou stranu byl v tom nejlepším slova smyslu až umanutým. Realizoval zdánlivě nereálné plány. Moc toho nenamluvil, ale když něco řekl, mělo to váhu, ať už se jednalo o věci pracovní, vážné, či legraci. Jeho nenápadný, ale inteligentní humor dozníval dlouho. Tehdejší práce v knihovně pro nevidomé pro mě znamená dobrou etapu mého života. Smysluplnou cestu správným směrem. Děkuji za ni.

MARIE MACHOVÁ

S Davidem jsem pracoval více než čtyři roky a mohu říci, že i přes určité komunikační potíže vzbuzoval vždy u svých zaměstnanců silný respekt.

Znovu a znovu mne překvapoval originalitou svých nápadů a myšlenek. Ve zdánlivě neřešitelných situacích dokázal zdařile improvizovat a nakonec se

dříve či později dobrat vytčeného cíle. Měl schopnost ovládat své chování, dodržoval určitá dobrovolná pravidla, která si sám dal. Směřoval až k perfekcionista k využití svého času. Vzpomínám, jak si liboval, kolik knih si přečte cestou vlakem na pracoviště z Hostovic do Prahy.

Rozhodně nebyl typem jednostranně vzdělaného podnikatele. Podobal se spíše „renesančnímu“ člověku s širokým záběrem od teologie až k informačním technologiím, které mj. dokázal při svém podnikání mistrně využít. Až po jeho skonu jsem zjistil, že měl také umělecké ambice a pomocí počítače tvořil pozoruhodné grafické objekty. Při řešení složitých situací mu nebyla cizí ani emotivnost, uplatňoval však nahlédla a racionalitu. K lidem byl velkorysý.

ZDENĚK DVOŘÁK

Ráda bych zavzpomínala na pana Davida Nebeského, který nás před více než rokem navždy opustil. Nastoupila jsem k němu již v roce 2002. Tehdy jsem byla matkou dvou studujících dětí a ocitla jsem se ve velmi mladém kolektivu. Na tom, že na pracovišti vládla téměř rodinná atmosféra, měl jistě podíl pan Nebeský. Jsem již řadu let v důchodu a nebyť jeho smutného a překvapivého odchodu, udržovali bychom dobré vztahy ještě dnes, stejně jako s ostatními bývalými spolupracovníky.

ALENA FĚRTROVÁ

Připravila LENKA NEBESKÁ

Načítání ve studiu je pečlivá práce, na kterou dohlíží režisérka.

Snímky Jana Podhorská

David Nebeský.

Snímky archiv Lenky Nebeské

